

Công Chúa Lưu Manh - Lão Nương Thủ Bất Xuất Danh Tự Liễu

Contents

Công Chúa Lưu Manh - Lão Nương Thủ Bất Xuất Danh Tự Liễu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	5
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	9
9. Chương 9	10
10. Chương 10	11
11. Chương 11	12
12. Chương 12	14
13. Chương 13	14

Công Chúa Lưu Manh - Lão Nương Thủ Bất Xuất Danh Tự Liễu

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đạiEdit: thanhhuyen00Ta chính là công chúa của một nước cũng là người nhận được sự

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-chua-luu-manh-lao-nuong-thu-bat-xuat-danh-tu-lieu>

1. Chương 1

Mùng bảy tháng giêng, phụ hoàng chiêu Phò mã cho ta.

Người đó là Vương Thần An con trai lớn của Vương thái phó. Nghe nói Vương Thần An kia tỷ thí cùng sứ giả Tây Tề quốc, văn võ đều thắng, tặng vinh quang cho Nam Hạ ta, phụ hoàng mừng rỡ, liền đem Vương

Thần An chỉ cho ta.

Ta là Bảo Châu công chúa được sủng nhất, hôn nhân đại sự, phụ hoàng lại không hỏi ý của ta.

Buổi tối ngài lại hỏi ta, ta nói ta thà chết không theo.

Phụ hoàng lúc này cho ta ba dải lụa trắng.

.....

1

Đêm tân hôn.

Trong tay áo của ta cất giấu vôi trắng, tay phải nắm lấy một thanh chủy thủ.

Đợi vén khăn voan của ta lên, ta liền vung vôi ra, sau đó sẽ nhảy đến phía sau hắn, đập hắn lên trên giường, ngay sau đó ta nhào tới cắt đứt cây con cháu của hắn.

Từ đó, hắn làm Phò mã thái giám của hắn, ta làm công chúa tiêu dao của ta, cả hai không liên hệ nhau.

Hắn tới.....

Hắn đẩy một góc khăn voan của ta ra, ta ngừng lại rồi hô hấp.

Mở ra! Ta nhanh chóng lấy vôi ra, vung về phía trước! Nào có thể đoán được lúc này, không duyên cớ nổi lên một cổ âm phong.

“A!” Mặc dù ta là người tập võ thân hình kiện tráng, lúc này cũng không tránh thoát toàn bộ.

Ta híp con mắt.

Vương Thần An tự tiểu phi tiểu nhìn ta.

“Láo xược! Lại dám cười nhạo bản công chúa!” Ta chịu đựng mắt đau, năm móng ngón tay trái đánh về phía đầu vai của hắn, muốn ném hắn qua vai đem hắn ngã ở trên giường.

Vương Thần An nghiêng người chột chân đuổi ra phía trước, tầm mắt của ta bị hạn chế không thể nhìn chung quanh, kết quả không cẩn thận liền bị ngã trên mặt đất, chủy thủ bởi vì dán trong tay, lúc này lại cắt một vết máu trong lòng bàn tay ta.

Vương Thần An chậm rãi đi tới, trong tay hắn cầm một mảnh khăn vuông màu trắng, hắn nắm tay của ta, lực đạo lớn, lại khiến ta không tránh thoát được!

“Cần rồi! Lại dám cợt nhả bản công chúa!” Ta mới vừa rống xong, liền nhìn thấy hắn dùng khối khăn vuông kia cẩn thận từng li từng tí cuốn lấy tay của ta.

Lòng ta hơi chậm lại, chỉ chốc lát sau quay mặt qua chỗ khác hừ lạnh một tiếng nói: “Người đừng cho là như vậy thì có thể chiếm được cảm tình của bản công chúa!”

“A! Người làm gì?”

Vương Thần An thế nhưng dùng sức bóp một cái trong lòng bàn tay ta, vết thương rách mở thêm ra nữa. Ta cảm thấy được máu tươi chảy ra ào ào.

“Có thể!” Hắn cởi khăn vuông màu trắng kia ra, giũ ra ở trước mặt ta.

Có vết màu máu trên vải trắng.

Ta cắn răng nghiêng lợi nhìn hắn, “Người muốn làm gì!”

Hắn đưa tay ra, dịu ta đứng lên.

“Cần rồi! Đừng có vô lễ với bản công chúa!” Ta quát.

Hắn ném ta lên trên giường giống như ném bao bố!

Ta sợ hãi! Mặc dù ta đánh khắp hậu cung vô địch thủ, nhưng mà ở trước mặt Vương Thần An, lại không hề có lực đánh trả.

Ta che kín ở trước ngực.

2. Chương 2

Vương Thần An nhìn ta, sau đó từ trên bàn trang điểm lấy một gương mặt bằng đồng đưa cho ta.

Ta hồ nghi nhìn hắn.

Hắn chỉ vào gương đồng gần từng chữ một: “Người xem, nó nói người thoát nhìn rất an toàn!”

Ta vẫn cảm thấy mù mờ.

Hắn cười giễu cợt, “Ngực không lớn, cũng không nào!”

Sau khi nói xong, hắn đi thẳng tới trước bàn ngồi xuống, rót một ly trà cho mình!

Ta tới đây thì mới phục hồi tinh thần lại.

“Vương Thần An, ta muốn giết cứu tộc người!”

Hắn quay đầu lại về phía ta cười thản nhiên, sau đó dùng ngón tay chỉ mình nói: “Phò mã gia!”

“Cút!” Ta nhặt gỏi đầu lên thấy qua!

Hắn oanh một quyền, đánh gỏi đầu thành Tán Hoa Thiên Nữ.

“Khụ khụ.....”

Hừ! Dám trêu giận bản công chúa! Ta còn có chiêu sau! Kia trong gỏi nằm chất đầy độc dược, là cung nữ ta tín nhiệm nhất thay ta mua được từ nơi quý y Mạc Tiêu Dao, có thể gọi người muốn sống cũng không được muốn chết cũng không thể!

Vương Thần An, ta vốn không muốn ác độc như vậy, là người ép ta đấy!

Ta năm tuổi ăn trộm gà, sáu tuổi đánh chó, bảy tuổi kế thừa thiên diện thần thủ, học bản lãnh đi lừa gạt. Chẳng qua là chưa danh chấn giang hồ, thì bị tìm trở về cung, thành Bảo Châu công chúa được sủng ái nhất.

Ta chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ chịu thiệt thòi lớn như vậy.

Giờ càng già càng cay! Cung nữ ta tín nhiệm nhất, lại là gian tế được phụ hoàng an bài ở bên cạnh ta.

Nàng cho ta độc dược, nhưng thật ra là xuân dược.

Vương Thần An cho ta lên.

Ta trời sanh tính rộng rãi, coi như là lúc tập võ bị ngã, vừa vặn bị chà cán bột thọc cho một đao. Nào có thể đoán được mặt Vương Thần An kia lại âm trầm nói: “Nếu không phải bởi vì trúng xuân dược, quyết định sẽ không đụng vào ta!”

Ta suýt nữa nôn ra một búng máu.

Hắn sập cửa đi, sau đó một tháng, ta cũng không thấy qua hắn.

3. Chương 3

Tây Tề xâm phạm biên cương Nam Hạ ta.

Vương Thần An xin lệnh xuất chinh càn quét quân địch.

Ta hi vọng hần chết ở bên ngoài đừng trở lại, kết quả phụ hoàng thương ta mới tân hôn, tình vợ chồng sâu như bể vực song phi (chim liền cánh), lệnh ta cùng nhau ra chiến trường!

Ta khóc lóc nước mắt, tâm ý phụ hoàng đã quyết.

Phụ hoàng nói năm nay tuổi đã cao, không thể nỡ giá thân chinh khích lệ tinh thần, hi vọng ta có thể lấy đại cục làm trọng.

Ta là công chúa Nam Hạ, tuyệt đối không thể sợ chết!

Ta tràn đầy ý chí chiến đấu, mong đợi ta dùng một thân võ nghệ, với Thiên Quân Vạn Mã chém giết tướng lĩnh quân địch.

Bọn họ quân Vương Thần An gọi thiếu niên tướng quân.

Ở trong trường, ta chê cười Vương Thần An. Cũng là một lão già khom rồi, người khác gọi hần thiếu niên tướng quân hần lại vẫn chẳng biết xấu hổ đáp ứng, hứ.....

Phía sau hần binh sĩ đó vẫn cúi đầu bỗng nhiên nói: “Vương Tướng Quân trẻ tuổi như vậy, vì sao đảm đương không nổi thiếu niên tướng quân?”

Ta cười ha ha, “Hần trúng xuân dược cũng nhin không được thời gian nửa nén hương, chẳng lẽ là lâu năm lực suy, thân thể kém thận hư?”

Ta năm đó đi theo sư phụ thẩm duyệt vô số xuân cung đồ, kiến thức lý luận đã sớm đạt tới đỉnh cao!

Ta vừa dứt lời, liền phát hiện người binh lính kia chợt ngẩng đầu, sắc mặt trắng bệch nhìn về phía Vương Thần An.

Ta suy nghĩ có gì đó không đúng.

Đúng vào lúc này, người binh lính kia che miệng muốn vọt ra lều.

Lúc ta bước qua, ta lột cái mũ của hần xuống, nàng có một đầu tóc đen trong nháy mắt chảy xuống, giống như một dải tơ lụa màu đen thượng hạng.

Quả nhiên là nữ.

“Phò mã gia, người thật to gan! Ta đường đường là công chúa Nam Hạ.....” Nói còn chưa dứt lời, trước mắt ta hoa lên, chờ ta lấy lại tinh thần thì Vương Thần An đã đuổi theo.

Ta đột nhiên hoài nghi thân phận của mình rồi.

Chẳng lẽ ta thật sự không là công chúa, mà Vương Thần An cũng không phải là con trai của Thái Phó, hần chính là hoàng tử lưu lạc dân gian của phụ hoàng. Càng nghĩ như vậy, ta liền cảm thấy ánh mắt của hần và phụ hoàng rất giống nhau, nhưng mà đôi mày rậm kia lại cùng Thái Phó một khuôn mẫu in ra, chẳng lẽ, là phụ hoàng cùng Thái Phó sinh ra?

Ta sợ run cả người.

Trong xuân cung đồ cũng có nam nam, lại không biết nam nam cũng có thể sinh con.

4. Chương 4

Vương Thần An thích nữ tử gọi Cổ Tích Nhiên.

Giỏi ca múa, Cầm Kỳ Thư Họa đều tinh thông.

Tuy nói là một kẻ nữ tử yếu đuối, nhưng vì ý trung nhân cũng dám lên chiến trường, thật là để cho ta có mấy phần bội phục.

Ta không muốn làm khó dễ nàng.

Nhưng mà mỗi lần nàng nhìn thấy ta thì giống như thấy cọp, mà đôi mắt nàng đỏ đỏ, giống như một con thỏ. Ta là người khoan hồng độ lượng, định tận lực tránh xuất hiện ở trước mặt nàng.

Ta tới quỳ thủy.

Ban đầu tới đây, không có mấy người cung nữ nguyện ý theo tới chịu chết, vì vậy ta vung tay lên, một tỳ nữ cũng không mang theo.

Kết quả hiện tại đau đến lẫn lộn đầy giường, còn nghĩ làm trên giường khắp nơi toàn là máu.

Cổ Tích Nhiên là nữ nhân duy nhất ở nơi này, đương nhiên, chuyện chăm sóc ta rơi xuống trên người nàng.

Ta không muốn làm khó nàng, chẳng qua là nàng làm việc không lưu loát, không phải là đồ chậu thì rút chén canh, làm cho ta phiền chết đi được. Ta phát phát tay: “Ta làm được rồi, không cần người hầu hạ!”

Đại khái là giọng nói ta rất không bình tĩnh, Cổ Tích Nhiên khóc.

Nàng mới vừa nức nở riu rít hai tiếng, Vương Thần An liền vọt vào. “Bảo Châu công chúa, người đừng khinh người quá đáng!”

Buồn cười, ta ức hiếp ai đó?

Tính khí ta xem như tốt, người khác mắng ta, ta nhiều lắm là sau lưng thọt hắt một đao! Ta hận nhất chính là người khác xử oan ta, nhớ ngày đó sư phụ xử oan ta xé xuân cung đồ của hắn, kết quả ta đem tất cả trân quý của sư phụ toàn bộ xé tan tành.

Ta đem chậu ném!

“Có ai không! Đưa nữ nhân này ra ngoài đánh 50 đại bản!”

Có một binh lính ghé đầu đi vào liếc mắt nhìn, lại yên lòng rút trở về cửa.

Vương Thần An ôm vai Cổ Tích Nhiên đi ra ngoài.

Không ai để ý ta, ngay cả giường cũng chưa có người thay mới cho ta, ta ôm đầu gối ngồi nửa đêm, chợt rất muốn khóc.

Nếu ban đầu không có vào cung, hiện tại ta đã sớm danh chấn giang hồ, cùng nam tử yêu thích cướp của người giàu giúp người nghèo khó, làm một đôi Thần Điều Hiệp Lữ. Nhiều nhất tính cả sư phụ, làm tam kiệt của Nam Hạ!

5. Chương 5

Vương Thần An ngu xuẩn, trúng kế diệu hổ ly sơn.

Đại quân bọn họ tấn công cứ điểm địch quân, kết quả Tây Tề bao vây doanh địa của chúng ta.

“Dem Bảo Châu công chúa giao ra đây, cho các người lưu toàn thân!” Người của Tây Tề ở bên ngoài rống.

“Công chúa, chạy mau!” Cổ Tích Nhiên chợt vọt vào, nàng lôi kéo tay của ta mặt kinh hoảng nói.

Chúng ta mới vừa đi tới cửa, liền bị người bao quanh.

Là binh sĩ tây Tề.

“Công chúa ở chỗ này!” Tên đầu lĩnh hô lớn nói.

Bọn họ vốn là vây chúng ta lại, lúc này tự động nhường ra một chỗ trống. Một nam tử cỡi con ngựa cao to xuất hiện ở trước mắt chúng ta. Trên mặt của hắn mang theo mặt nạ màu bạc, ta nghĩ nghĩ, đây chính là thiếu niên tướng quân hung nhất hung ác của Tây Tề, người ta gọi là Huyết Tu La.

Người ta mới thật sự là thiếu niên tướng quân, chỉ mười sáu tuổi, cùng tuổi với ta.

Cây thương trong tay hắn vung lên, hất cái mũ của Cố Tích Nhiên ra.

Binh lính Tây Tề cùng nhau xông vào. Một người trong đó nói: “Nguyên lai là điều tui, chúng ta suýt nữa nghĩ sai rồi.”

Ta:.....

Bọn họ cho là ta và Cố Tích Nhiên đổi trang phục, Cố Tích Nhiên chính là công chúa.

Cố Tích Nhiên nhất thời run lấy lấy. “Ta không phải, ta không phải.....” Đầu nàng đung đưa trái phải, tóc dài tung bay theo gió, làm thật vui tai vui mắt.

Ta thở dài.

Phụ hoàng ước chừng không phải cha ruột của ta.

Vương Thần An tuyệt đối cũng không phải là tướng công của ta.

Duy nhất sự phụ yêu ta, năm đó cũng bởi vì một bức tranh chữ hai tay đem ta tặng người.

Ta không có thân nhân.

Không có ai yêu ta, ta cũng không có người yêu.

Ta ngẩng đầu, lớn tiếng nói: “Ta mới phải Bảo Châu công chúa Nam Hạ!”

Mặt Cố Tích Nhiên ngạc nhiên nhìn ta, bao gồm những binh sĩ bị bắt bên cạnh cũng ngẩng đầu lên.

Ta hát cao cảm lên: “Các người muốn bắt chính là ta! Thả bọn họ!”

Đây đều là nói nhảm. Mới vừa rồi bọn họ ở bên ngoài rống chính là, giao ra công chúa, lưu các người toàn thân. Hiện tại ta đứng ra có lẽ sẽ không chết, lưu lại những thứ này, cũng là nhất định hẳn phải chết không thể nghi ngờ, sự phụ từ nhỏ đã dạy ta phải co được dân được, mà ta đã sớm trở nên giỏi hơn thầy.

Nhưng mà vào lúc này, trên bầu trời đột nhiên nổ tung một đạo hồng quang.

Cùng lúc đó, tất cả tướng sĩ Nam Hạ bao gồm Cố Tích Nhiên cũng úp sấp trên đất, chỉ có ta sững sờ ở tại chỗ.

“Có khói độc!” Huyết Tu La lạnh lùng nói.

Ta mơ hồ nhìn bốn phía, những binh lính tây Tề này tiếp theo mềm nhũn đi.

Huyết Tu La thuận thế bắt ta lên ngựa! Hắn giục ngựa chạy như điên, chạy ra ngoài.

Ta vỗ ngực liên tục, hận không thể tự đâm hai mắt.

Hắn ôm chặt ta đặt ở trên lưng ngựa.

Ta khẽ ngẩng đầu lên, thấy sau lưng bụi mù cuộn cuộn, tướng sĩ Nam Hạ đuổi theo. Người vượt lên đầu cưỡi một con Hãn Huyết Bảo Mã, chính là Vương Thần An.

Ta cảm thấy được hắn chỉ là làm ra dáng vẻ, dù sao ta là công chúa, vẫn là thê tử của hắn.

Nhưng vào lúc này, Huyết Tu La chợt xoay người, gương cung lấp tên, dĩ nhiên bắn trúng Vương Thần An.

Biểu tình của ta ra vẻ gặp quỷ.

Đây là không phải muốn làm điên đảo rồi.....

Chẳng lẽ không phải là truy binh bắn tên chém hấn ở dưới ngựa sao? Hấn trúng khối độc lại vẫn đứng mãnh như vậy? Ta run rẩy.

“Thế nào, đau lòng?” Hấn thét lớn một tiếng nói.

“Không có, người mới vừa cầm thương, ta chỉ là tò mò mũi tên người giấu ở nơi nào đấy!”

Huyết Tu La:.....

6. Chương 6

Ta bị bắt đến quân doanh của Tây Tề.

Huyết Tu La trúng độc, đại phu tìm không ra phương pháp giải độc, cuối cùng nghĩ ra phương pháp xử lí ác độc.

Bọn họ muốn lấy máu của ta.

Lúc ấy ta đứng cùng với hấn, nếu hấn trúng độc mà ta vô sự, đương nhiên nói rõ chuyện ta trước đã ăn giải được, dịch máu có thể giải độc.

Thật ra thì bọn họ đã đoán đúng một nửa.

Máu của ta quả thật có thể giải độc, cũng không phải là bởi vì trước đó ăn giải được.

Màu đỏ kia hấn là tín hiệu, cho nên những người còn lại có thể lập tức ra phản ứng, vậy mà không ai nói cho ta biết, bọn họ bất kể sống chết của ta.

.....

Năm đó ta theo sư phụ vào nam ra bắc trộm cắp, ăn lắm một độc dược.

Về phần tại sao nói là ăn lắm, bởi vì lúc ấy ta cũng không biết vật kia giá trị vạn lượng hoàng kim. Ta vẫn hối hận không thôi.

Nhưng từ đó về sau, sư phụ ta coi như lang trung nổi trên giang hồ, chuyên trị các loại độc. Độc nhỏ đổ máu một muống, độc mạnh đổ máu một chén.

Đại phu kia cầm cây đại đao ở trước mặt ta khoa tay múa chân, ta liếc mắt nhìn tên Huyết Tu La trên giường.

Hấn lúc này đã lấy mặt nạ xuống, sắc mặt vàng vọt, đầu đổ mồ hôi. Tạm thời xem là độc hạng vừa thôi.....

Ta từ trên đầu sờ soạn cái trâm đỏ cầm vào tay.

Một tướng sĩ quát: “Đừng để cho nàng tự sát!”

Thân thủ của ta bắt phàm, cước bộ giả thoáng hạ xuống, liền từ dưới tay bọn họ tránh thoát, sau đó trước mặt bọn họ, ở trên tay làm một đường.

Bọn họ đều trợn mắt hốc mồm.

Ta kêu đại phu kia cầm chén tới đón, mắt thấy huyết dịch đầy chén, liền từ trên váy dài giặt xuống một mảnh vải, lưu loát quấn lên vết thương.

Đại phu kia nháy mắt một cái không nháy mắt nhìn ta.

Ta hướng hấn nở nụ cười, “Tin tưởng ta, đủ giải độc!”

7. Chương 7

Nói, trận chiến này của Tây Tề và Nam Hạ, vẫn là Vương Thần An vén lên.

Lần trước sứ giả tới Nam Hạ, là cứu hoàng nữ Tây Tề. Cứu hoàng nữ tự xưng là tài hoa hơn người bậc cân quốc không thua đấng mây râu, nữ giả nam trang chạy tới làm sứ giả gì, kết quả khiêu khích không được ngược lại thua mặt trong mặt ngoài đều bị mất, trở về khóc tố với hoàng đế, ngày ngày nháo đầm đầu xuống hồ, phụ thân người ta liền đem binh Nam Hạ.

Người so với người, tức chết người.

Nghe đến đó, ta lại lần khẳng định, ta không phải là công chúa.

Lúc này sợ rằng phụ hoàng đã tuyên bố, Bảo Châu công chúa thân kiêu yếu ớt, trên đường xuất chinh bệnh chết. Nghĩ đến đây, lòng ta khê đau một cái.

“Thật ra thì ta không phải là Bảo Châu công chúa, người thả ta chứ!” Ta cầu khẩn Huyết Tu La.

Hắn nhú lông mày, “Không phải?”

“Đương nhiên.....” Ta khê nhún vai, “Công chúa của một nước sẽ thô bỉ giống như ta vậy sao?” Ta vươn tay, đem lòng bàn tay để tới trước mắt hắn, “Người xem, sao có vết đao sâu này, lòng ngón tay tất cả đều là thô chai. Thật ra thì ngày đó ta chỉ là muốn che chở công chúa, nữ tử một đầu tóc đen kia mới thật sự là Bảo Châu công chúa!”

Hắn trầm mặc không nói.

Ta một tay khác len lén bấm bắp đùi một cái.

“Công chúa đối với ta có ân cứu mạng, lúc ấy tình thế vội vã, ta nóng lòng hộ chủ.....” Ta liếc cái mạng già nặn ra vài giọt lệ chua cay.

“Bảo Châu công chúa, thuở nhỏ lưu lạc dân gian, tính thuần phác, thông âm luật, lại có võ.....” Hắn để cuốn sách cầm trong tay xuống, “Ta hôm đó thấy thân thể nàng kia gầy yếu, không giống như là biết võ công, ngược lại thân thủ nàng bất phạm, trên tay có nốt phỏng dày, ứng với quanh năm tập võ.”

Ta chợt rút tay về, nhất thời dở khóc dở cười, định ngay tại chỗ lẫn lộn xúc dội: “Người bắt ta làm gì, cha ta không đau bà ngoại không thương, gã người đàn ông cũng không yêu thích ta, người nếu muốn dùng ta uy hiếp Nam Hạ, vậy cũng thật là tính toán sai rồi, không bằng thả ta, ta trở về thì cho người bài vị trường sinh, mỗi ngày thấp hương cầu phúc cho người.”

“Nàng đáng thương như vậy?”

“Dĩ nhiên!” Ta đứng lên, đưa tay ném tới trước mặt hắn, “Người xem, đây là vết thương đêm tân hôn, đêm tân hôn của ta Phò mã kia chê ta không nhan sắc không chịu đựng ta, còn muốn cắt vết thương của ta!”

Hắn chợt cười.

Ta nhất thời đoán không ra lòng hắn, cho nên im lặng không lên tiếng tinh tế quan sát.

“Đã như vậy, ta cưới người làm vợ là được!”

Ta trừng to mắt mà nhìn hắn.

“Thật ra thì trên người nàng cũng có chỗ được, thí dụ như nói đôi mắt này, ngược lại cơ trí động lòng người.”

Đó là đương nhiên, ta rất nhanh một cái ngược ngược, từ nhỏ liền trộm gà sờ chó, mắt khẳng định so người khác cơ trí hơn, nếu không khi bị bắt được sẽ bị đánh gãy chân.

Ai nha, ta muốn cái gì!

“Người nói người muốn lấy ta? Tại sao?”

“Nói thật hay nói dối?”

Ta không có lên tiếng, hần thấy buồn cười, chỉ chốc lát sau tiếp tục nói: “Nói láo là ta thích nàng, lời thật là thân ta trúng kịch độc mãn tính.”

Ta:.....

Giả đủ giả, thật đáng sợ.

Ta đường đường là công chúa Nam Hạ, tại sao có thể bị người làm heo vòng nuôi.

Nuôi heo là vì ăn thịt, nuôi ta là vì uống máu.

Ta lại chống đỡ chết không từ.....

Hần không có làm khó ta, cung cấp cho ta đồ ăn thức uống ngon, ta rất quen.

8. Chương 8

Trận đánh này coi như là không giải thích được.

Kết thúc càng ly kỳ cổ quái hơn.

Tây Tề và Nam Hạ hòa thân rồi.....

Thất hoàng tử Tây Tề cưới Thịnh An công chúa của Nam Hạ, mà Vương gia Nam Hạ sẽ lấy cửu hoàng nữ Tây Kỳ.

Ta có chút buồn bực, Nam Hạ khi nào thì có Thịnh An công chúa rồi hả?

Ta sờ lên cằm khổ sở suy tư, Huyết Tu La không kịp đợi, lấy tay đâm ọt ta một cái: “Nàng đang nghĩ cái gì?”

“Thịnh An công chúa? Người xác định người không có nghe lầm?”

Sắc mặt hần âm trầm gật gật đầu.

Ta không lên tiếng, lúc này, ta đương nhiên sẽ không đại dột đi hỏi Thịnh An công chúa là thần thánh phương nào.

“Sắc mặt người không tốt!” Ta nói sang chuyện khác, làm ra vẻ quan tâm hỏi.

“Dĩ nhiên!”

“Tại sao?”

“Bởi vì ta là Thất hoàng tử!” Hần hung dữ nói.

Ông trời nàng công chúa muốn kết hôn, sẽ cho người chán ghét như vậy? Ta có chút lý giải vì sao Vương Thần An chán ghét ta rồi, đặc biệt là dưới tình huống hần đã có ý trung nhân.

Ta không thích đánh vỡ uyên ương, nếu hần nói với ta một tiếng, ta cũng sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt mà thành toàn bọn họ, đáng tiếc hần không để ý sinh tử của ta, lần này trở về, ta nhất định phải phá hủy bọn họ.

“Chiến sự đã ngừng, nàng có thể đi về!”

Vốn là, ta còn đang suy tư việc trả thù sau khi trở về, nhưng giờ phút này hần nói ra, ta lại có chút do dự.

“Thế nào, không bỏ được ta?” Hần giả hoạt cười một tiếng, chợt đi tới trước thân thể của ta, “Nếu là Bảo Châu công chúa hâm mộ ta, ta nhất định sẽ nắm với phụ hoàng, để cho ngài thành toàn chúng ta.”

Ta liếc hần, “Trở về cũng không còn sức lực, cũng không ai quan tâm sống chết của ta!”

“Oh?” Hắc nhú mày, “Tuy nói là hòa thân, hoàng đế Nam Hạ thực cũng đã cho Tây Tề một thành trì. Nghe nói là vì an nguy của Bảo Châu công chúa”

Ta ngây ngẩn cả người.

“Nàng còn cảm thấy phụ hoàng không thương nàng?”

Ta vận tay áo, “Nhưng còn chưa muốn trở về, thấy Vương Thần An ta liền muốn ói, tên đó vô tình vô nghĩa vong ân phụ nghĩa!”

Huyết Tu La khẽ mỉm cười, “Thử nói xem?”

Ta cắn phần mà vỡ bàn!” Lần trước tín hiệu khói độc kia, cũng không ai nói cho ta biết, làm hại ta bị bắt sống, hắc không yêu ta thì thôi, còn không để ý sống chết của ta! Lúc ban đầu ta còn cứu hắc, quả thực là lang tâm cầu phê!”

“Công chúa đã cứu Phò mã?”

“Chính là trước khi ta vào cung, Vương Thần An bị một đám người xấu bắt được vác trong bao bố, sư phụ ta cho là bên trong có bảo bối gì liền trộm bao bố kia về, kết quả là phát hiện bên trong là nam hài bị trúng độc!” Ta dừng một chút tiếp tục nói, “Đây chính là thiên hạ kỳ độc, nếu không phải ta cứu hắc, hắc đã sớm gặp quỷ rồi, còn sống được tới hôm nay! Đêm động phòng hoa chúc, ta lột y phục hắc, nhìn thấy vết sẹo ở ngực hắc, lại nghĩ đến hai đường mày rậm kia, thì nhận ra hắc rồi.....”

Ta còn chưa nói xong, chợt cắn đầu lưỡi.

Ta mới vừa nói cái gì? Đêm động phòng hoa chúc, ta lột y phục của hắc? Làm sao có thể?

Bên cạnh Huyết Tu La cũng xanh mặt, “Nàng không phải nói hắc chê nàng không nhan sắc, không có dụng nàng sao?”

Ta cười ha hả, “Lời nói của đệ tử ưu tú nhất của Thiên diện thần thủ mà ngươi cũng tin!” Ta đem mặt tiến tới trước mặt hắc, “Ngươi xem ta là không phải là không nhan sắc?” Ta hướng hắc nháy mắt mấy cái, lông mi suýt nữa kẻ đến gương mặt của hắc.

Huyết Tu La có chút khó chịu quay mặt qua chỗ khác, ta lại lần cười to lên, “Xấu hổ đi, ta liền nói ta bế nguyệt tu hoa (hoa nhường nguyệt thẹn)! ”

Hắc ở trong kẻ rằng nặn ra mấy chữ, “Ta muốn đánh nàng!”

Lúc này Nam Hạ và Tây Tề đã hoà thân, ta là công chúa Nam Hạ, dĩ nhiên là khách quý của Tây Tề, quả quyết hắc không đụng ta, vì vậy ta mới lớn lối như thế! Sư phụ dạy ta có thể cong có thể duỗi, lúc nên duỗi, thì phải duỗi!

Nào có thể đoán được Huyết Tu La này không phải là kẻ dễ bắt nạt! Hắc lên quyền, ta võ nghệ siêu quần sao lại bị một quyền của hắc đánh trúng, ta ung dung lui về phía sau một bước, nhưng giống như quyền kia mang theo kinh phong khiến lông mi hắc cũng tùy thời run lên.

“Dừng tay!”

Một thanh đại đao gào thét đến, trực tiếp xen vào giữa ta và Huyết Tu La, mang theo một trận gió khắc nghiệt, oanh, nửa đoạn cắm vào trong tường.

Ta nuốt nước miếng: “Phi đao thật tốt!”

Huyết Tu La:.....

9. Chương 9

Không nghĩ tới, người tới lại là Vương Thần An.

Ta và Huyết Tu La chớp mắt vài cái, “Người nói hần mới vừa rồi có phải muốn giết ta hay không?”

Huyết Tu La gật đầu một cái, “Rất có thể!”

Ta nhất thời khí huyết dâng trào, “Vương Thần An!”

Ta vừa rống, vừa xoay người cho hần một cái đá giò lái. Nào có thể đoán được hần không có tránh, càng không động. Ta đau chân phải mà không thốt nên lời, nhưng lại không thể không kéo căng mặt cảm tức nhìn hần.

Về mặt của hần rất kỳ quái, ánh mắt vững vàng dính vào trên người ta. Ta không thể thua khí thế, cho nên trợn to hai mắt nhìn thẳng hần.

Chỉ chốc lát sau, Huyết Tu La ho khan hai tiếng.

Vương Thần An lúc này hồn mới trở về, chào Huyết Tu La một cái, “Thất hoàng tử điện hạ.”

“Tôi đón Bảo Châu công chúa? Trong phủ tôi nay thiết yến, nhất định phải khoản đãi công chúa và phò mã gia thật tốt!”

Ta đang muốn gật đầu, chỉ thấy mí mắt Vương Thần An cũng không hạ xuống, níu lấy tay của ta dắt ra ngoài. “Không cần, tránh cho đêm dài lắm mộng!”

“Bảo Châu công chúa, ngày sau lúc ta cần năng, đương nhiên sẽ tới Nam Hạ tìm nàng!”

Ta biết hần nói chuyện gì, lập tức quay đầu trả lời hần, “Tốt nhất là ở trong mấy ngày ta tới Quỷ Thủy.”

Muốn bao nhiêu máu thì có bấy nhiêu máu a.....

Huyết Tu La vốn là mặt cười, lúc này đột nhiên cứng đờ, toàn thân toát ra khí khắc nghiệt.

Vốn là Vương Thần An dắt ta, hiện tại đến lượt ta kéo hần, ta thúc giục: “Đi mau, đi mau!”

Hần vốn là mặt lạnh băng, nghe được ta nói, cũng cười, sắc mặt cũng nhu hòa chút.

10. Chương 10

Ta cho là sẽ có đội ngũ hộ tống rất dài.

Kết quả là Vương Thần An một mình, một ngựa.

Mặc dù Nam Hạ và Tây Tề là nước láng giềng, khoảng cách rất gần, cũng không đến mức kinh khủng như vậy, chỉ dùng một con ngựa thôi.

“Tại sao phải như vậy?”

Vương Thần An lên ngựa, sau đó xách ta lên giống như xách thùng nước.

“Là ý của Hoàng thượng.”

Ta:.....

Ta bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, “Thịnh An công chúa là ai?”

Vương Thần An thân thể cứng đờ: “Cố Tích Nhiên.”

Nghe ba chữ này thốt ra từ trong miệng hần, ta nhất thời rợn cả tóc gáy, hần có thể vì vậy ghi hận trong lòng hay không, giết ta giữa vùng hoang vu?

Phụ hoàng a phụ hoàng, ngài nếu là thật sự yêu con, lại vì sao phải phái Vương Thần An một mình tới đón con?

Ngài rốt cuộc là có yêu con không!

Ta chậm rãi quay đầu đi, “Ta biết ý trung nhân của ngươi là Cố Tích Nhiên, nhưng chuyện này chẳng quan hệ tới ta, ngươi đừng vội giận lây sang ta! Nếu là ngươi muốn giết ta, tất sẽ bị thiên lôi đánh!”

Tay hắn nắm dây cương căng thẳng, “Vì sao?”

Ta lớn tiếng nói: “Ta là công chúa Nam Hạ! Ngươi là phò mã gia của ta!”

Hắn không cho là đúng hừ một tiếng, “Vậy thì như thế nào!”

Ta quyết định lấy động tình người, lấy lý phục người.

“Ta từng cứu tánh mạng ngươi, ta không cầu ngươi hồi báo, chỉ cần ngươi đưa ta an toàn về Nam Hạ là được!”

Hắn không lên tiếng, ta kêu rên nói: “Nếu không phải ta cứu ngươi, ngươi nào có mạng lớn như vậy, nào có mạng thích Cố Tích Nhiên! Không cầu Thiên Trường Địa Cửu, chỉ cầu đã từng phải có.....”

Hắn ngăn chặn môi của ta, dùng binh khí là miệng.

Ta hoàn toàn ngốc tệ!

11. Chương 11

“Cố Tích Nhiên quả thật hâm mộ ta, chỉ là trong lòng ta sớm đã có đối tượng! Ở mười năm trước.”

Ta thở dốc một hơi, sau đó nhổ nước miếng. Ta nhẫn nhịn không ngừng châm biếm hắn, “Mười năm trước, lông ngươi dài đủ chưa?”

“Đó là một tiểu cô nương, nàng đã cứu ta. Khi đó ta thần chí không rõ, chỉ nhớ rõ nàng có một đôi mắt to sáng lấp lánh.” Hắn lâm vào trầm tư, còn ta lại bị chấn động đến ù tai.

“Cố Tích Nhiên theo quân là ngoài ý muốn. Công chúa nàng.....” Hắn có chút xấu hổ mà nói, “Danh tiếng bên ngoài, cho nên ta mới.....”

Vương Thần An nói chuyện ấp a ấp úng, để cho ta rất không chịu. Ta một phen nhéo cằm của hắn, đem mặt của hắn quay lại, “Nói, ta thật sự có danh tiếng bên ngoài rồi hả? Ha ha ha.....”

Ta vẫn vì mình chưa danh chấn giang hồ mà canh cánh trong lòng, nhưng không nghĩ khóa ở trong thâm cung, lại cũng có danh tiếng bên ngoài, này chẳng phải là so với ta sự phụ càng lợi hại hơn sao?

“Cái gì danh tiếng?”

Vương Thần An bị ta cuốn lấy không được, rút cuộc cắn răng khắc ra ba chữ, “Thật, tính, tình!”

Hứ.....

Cái gì danh tiếng rách!

Vương Thần An lặng lẽ nghiêng đầu.

Hồi lâu sau, hắn ở sau thân ta hít sâu vài cái.

Ta cảm thấy được sống lưng có chút lạnh, lại xoay người sang chỗ khác tránh hắn, “Lại muốn làm gì?”

“Bảo Châu, thật xin lỗi.”

Ta phất tay một cái, “Trong bụng ta lớn có thể chống thuyền!” Tất cả trả thù, cần phải chờ ta an toàn trở lại Nam Hạ rồi nói.

Ta đang muốn quay trở lại, chợt bị hắn bóp chặt.

“Bảo Châu, ta thích nàng!”

Ta lại sưng sốt một chút, ánh mắt hần sáng quắc nhìn tới ta. Ta xoay mặt, “Người đều không để ý sống chết của ta, ám hiệu gì đều nói cho Cố Tích Nhiên nhưng lại không nói cho ta biết.”

“Cố Tích Nhiên là dưỡng nữ của Cố tướng quân. Nàng biết những thứ này chẳng có gì lạ, lúc ấy là tình thế bức bách mới sử dụng độc khói, trước đó cũng không nghĩ tới những thứ này, hơn nữa ta cũng có giải được.”

Như vậy cũng nói xuôi được, nhưng ta vẫn như cũ lắc đầu một cái.

“Ta không thích người, sư phụ nói nam nhi đừng mãi mãi, nữ tử chúng ta mới có thể hạnh phúc, người liên tục thời gian nữa nén hương cũng nhịn không được, ta không muốn làm quả phụ!”

Vương Thần An sắc mặt tái xanh rồi.

Trên mu bàn tay của hần cũng lóe lên gân xanh, ta hơi sợ, sư phụ nói nam tử kiên kỵ nhất người khác nói mình phương diện năng lực kia không được, xem ra lời nói không ngoa.

Ta trong lòng hơi run sợ mà muốn xoay người sang chỗ khác, nào có thể đoán được Vương Thần An chợt quát ta: “Bảo Châu! Giọt đêm tân hôn chính là nền đỏ, không phải là hương!”

Ta mê hoặc nháy mắt mấy cái với hần, mặc dù không biết vì sao hần nói vậy, nhưng ta vẫn còn lý do thứ ba.

“Người không muốn để ý ta, cưỡng ép ta làm gì, chỉ dựa vào chuyện này, ta cũng sẽ không thích người.”

Sư phụ nói qua, sự việc này chính là người tình ta nguyện, lúc ấy ta cũng không tình nguyện, hần lại đối đãi ta như thế chính là không tôn trọng ta.

Vương Thần An cúi đầu thật sâu, bờ vai của hần rung động.

Lòng ta run lên một cái, mặc dù người bây giờ tỉnh ngộ, đáng tiếc lòng ta vững như bàn thạch, tuyệt đối sẽ không vì vậy mà hồi chuyển.

Nhưng không biết vì sao, tảng đá kia hiện tại hơi nứt. Ta do dự một chút, đưa tay đâm bả vai Vương Thần An một cái, “Người không sao chứ?”

Hần chợt ngẩng đầu lên, ánh mắt đỏ như máu, giống như một ác lang tàn bạo.

“Người đừng làm loạn, ta võ nghệ siêu quần.....”

Hần nắm được cổ tay ta, cứ nhẹ nhàng nắm được như vậy, nhưng lại khiến cho ta không thể động đậy.

“Nàng không phải là võ nghệ siêu quần, nàng là lực lớn vô cùng. Đặc biệt là trong trường hợp trúng được.” Mặt Vương Thần An nặng nề nói.

“Nói thử xem?”

“Ngày đó ta và nàng cùng trúng được, ta cố gắng áp chế, lại bị nàng bắt lên trên giường.....” Giọng điệu hần chậm chạp cắn răng nghiêng lợi, vẻ mặt cũng hết sức cổ quái.

“Cần rõ, đừng có nói vậy mà làm bẩn trong sạch của ta, ta thuở nhỏ ăn tị độc đan, đã sớm bách độc bất xâm! Huống chi sư phụ từ nhỏ giáo dục ta phải rụt rè hữu lễ, ta sao lại làm ra hành vi phóng đãng này!”

Vương Thần An không lên tiếng, ngồi xuống hần huyết bảo mã phát ra một tiếng hí.

Mặc dù ta có chút chột dạ, lúc này lại tuyệt đối không thể lùi bước.

“Tị độc đan là quý y Mạc Tiêu Dao không chế, xuân dược kia cũng thế.”

“Người lại nói vậy, tị độc đan là sư phụ ta cho ta.....”

Vương Thần An cắt đứt lời nói của ta, “Sư phụ nàng là quý y Mạc Tiêu Dao.”

“Nói vậy, sư phụ ta là Thiên diện thần thủ!”

“Bảo Châu.....” Hần thở dài, “Nàng nói cái gì thì chính là cái đó, cái gì cũng tùy nàng, được không?”

Ta:.....

12. Chương 12

Phụ hoàng cho đòi ta tiến cung.

Lúc ta đi tới hắc đang cùng phụ hoàng đánh cờ.

“Tối!” Hắc đối diện nam tử trung niên mặt mày hớn hở kia, “Ta thắng!”

Ta thấy mặt phụ hoàng sầm khỗ, xông lên làm đổ bàn cờ. “Ai nha, không cẩn thận đụng phải, chơi lại chơi lại!”

Mặt phụ hoàng lúng túng, hướng về phía trung niên nam tử kia cười mỉa hai cái.

Nam tử trung niên ngược lại rất độ lượng, “Vị này chính là Bảo Châu công chúa? Quả thật là tính tình sáng khoái.”

Phụ hoàng lắc đầu một cái, “Quần giáo vô phương, quần giáo vô phương. Ngược lại mấy vị hoàng tử hoàng nữ của Tây Tề giỏi văn giỏi võ, đặc biệt là Thất hoàng tử kia trong loạn quân có thể thoát thân cũng kèm bên Bảo Châu, có thể nói là hữu dũng hữu mưu!”

“Vị phò mã gia kia của người cũng có diệu kế, chính là kém một bước!” Nam tử trung niên cười ha ha, thuận tay vuốt râu.

“Không nói những thứ này, nguyện thua cuộc!”

“Bảo Châu. Bảo Châu!”

“A!” Ta lấy lại tinh thần, bộ mặt phụ hoàng đang tức giận nhìn tới ta, “Ngần người cái gì?”

Bị hắc hô như vậy, ta lại cũng quên đang suy nghĩ cái gì, chỉ đành phải kính cẩn đáp: “Phụ hoàng, Bảo Châu đang hồi tưởng bàn cờ mới vừa kia.”

Phụ hoàng không có hỏi ta vì sao ngẩn người, ngược lại hỏi, “Người cùng phò mã hiện tại chung đụng như thế nào?”

Ta cười ha ha, “Cầm sắt hòa minh, tương kính như tân.”

13. Chương 13

Phải hắc cầm sắt hoà minh, tương kính như tân!

Trở lại phủ công chúa, ta tìm được Vương Thần An, đầu tiên là đạp hai chân hắc, về sau đánh hắc một quyền.

“Người còn nói khời độc là tình thế cấp bách, rõ ràng là người sớm tính toán tốt rồi!”

Hắc rút cuộc chán nản cúi đầu.

“Là ta nói cho hắc biết, người sẽ không trúng độc, cho nên hắc mới không cố kỵ gì.” Bên cạnh một giọng nói vang lên.

Ta nhất thời bất mãn, “Người căn cứ vào đâu!”

“Béo mập xanh tươi!”

“A!” Ta run rẩy nhìn qua, tay kia cầm một thanh quạt lông, đầu đội khăn chít đầu không phải là sư phụ thất lạc nhiều năm của ta sao!

“Sư phụ!” Ta nhào tới, ở gần người thì nhấc chân một đạp. Hấn không trốn không tránh, bắt được chân của ta liền ném ta qua vai, ta khóc không ra nước mắt, thế nào mỗi lần kết quả đều là như vậy.

Song lần này, ta cũng không ngã xuống trên mặt đất, Vương Thần An tiếp nhận ta, ta nhào tới trong ngực hắn.

“Nha đầu, những ngày này tốt chứ?”

Ta ngáp một cái, nhìn Vương Thần An một cái, “Đại khái đi!”

Vương Thần An xanh mặt, hắn cùng sư phụ ta chào một cái, sau đó ôm ngang ta đi.

Hắn ném ta lên giường, sau đó quay đầu đi tới bên cạnh bàn.

“Vương Thần An ngươi muốn làm gì?”

Hắn lạnh lùng trả lời: “Điểm hương.”

.....

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-chua-luu-manh-lao-nuong-thu-bat-xuat-danh-tu-lieu>